

Непосредни повод за моје јављање јесте текст колеге Мише Ђурковића, објављен у „Политикиној” рубрици „Погледи” („[Случај заштитника](#)”, 7. мај). У свом тексту колега Ђурковић покреће бар четири кључна питања која својим значајем надилазе непосредни повод за његову реакцију – све оно што се месецима већ дешава „око лика и дела” заштитника грађана Саше Јанковића. Са Мишом иначе не делим иста политичка и идеолошка уверења, али га заиста сматрам одличним стручњаком и зналцем, као и човеком високе културе и професионалног интегритета, што је додатни разлог да са њим и јавно разменим утиске и мишљења.

На првом месту, са Мишом се апсолутно слажем да се у пристојном свету, ма ко и шта да је у питању, сила аргумената не сме заменити аргументом силе и оркестрираних притисака и да се незадовољство нечијим радом не сме исказивати критиком ад хоминем и ад бачулам – на човека и то батином. Сагласан сам наима с његовом оценом да је све оно што се заштитнику дешава након што је тражио информације о спорним случајевима сукоба између припадника безбедносних служби, у које су индиректно уплетени људи из најближег окружења носилаца власти, непромерно. Поготово што је оспоравање заштитника базирано на копању по биографији грађанина Саше Јанковића и „проналажењу” детаља од пре две деценије које су део власти и медија који у томе учествују могли да знају и пре него што је реизабран на функцију.

СТИЦАЈЕМ ОКОЛНОСТИ, СВЕДОК САМ ДА СЕ ИСТИ СЦЕНАРИО И РУКОПИС ПРИМЕЊУЈУ НА НЕУГОДНЕ ПАРТНЕРЕ У СУСЕДСТВУ. Зато што сам као гошћу на предавању у Подгорици позвао сатанизовану Вању Ћаловић „заслужио” сам насловну страну са сликом у издању „Информера” за Црну Гору. Истини за вољу, новинар је коректно пренео мој одговор да сам Вању звао да говори о протестној цивилној и политичкој партиципацији, о чему неспорно има шта да каже, као и да позив не бих упутио само незналицама, игнорантима и људима који су притоме огрезли у непотизам и корупцију.

